

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1836 - 0/2016
Erkezett:	2016 NOV 17.
Példány:	1
Melléklet:	9 + 9 db
Kezelőiroda:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

2.	
Erkezett:	2016 OKT 07.
Érkező módja:	postán, elektronikus úton, kézbesítéssel, közértesítéssel, e-mail-en
Ügyszám:	P. 20252/2015.
Pl.	M/11.
Megjegyzés:	

Alulíró ██████████ az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi törvény (továbbiakban: Abtv) 27. § alapján az alábbi alkotmányjogi panaszt terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a **Pécsi Törvényszék mint II. fokú bíróság 2.Pf.20.116/2016/5** számom hozott jogerős végzését (mely ellen további jogorvoslati lehetőségem nincs), annak alaptörvényellenességét állapítsa meg és azt **semmisítse meg**, mivel a **döntés sértette az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében lefektetett jogaimat.**

Az ügyben érintett személy vagyok, a polgári peres eljárásban alperes voltam, mely a csatolt iratokból kiderül. I. fokon ügyem a Mohácsi Járásbíróságon folyt 4.P.20.116/2015 szám alatt, melyben 4.P.20.219/2015/10 számon született ítélet.

Pécsi Törvényszék 2.Pf.20.146/2016/5 számú jogerős végzése 2016.08.08 -án került kézbesítésre, így az alkotmányjogi panasz benyújtásának **határnapja 2016.10.07.**

I.

1. Az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 27. §-a alapján terjesztem elő, amely szerint alaptörvényellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

- a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
- b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

1.1. Az egyedi ügyben érintett személy vagyok. Az alkotmányjogi panaszommal támadott ítélet olyan peres ügyben született, amelyben alperesként szerepeltem. Az első fokú eljárásban peresztes lettem, mely ellen fellebbezéssel éltem. Fellebbezésemet a másodfokú bíróság elutasította és az első fokú ítéletet helybenhagyta, mely ellen Alkotmányjogi panasszal élek. Ennélfogva alapjogsérelmem személyes és közvetlen, tényleges és aktuális érintettségem folytán következett be.

1.2. A támadott ítélet az ügy érdekében hozott döntés. A másodfokú bíróság fellebbezésemnek nem adott helyt - nem állapította meg az alapeljárásban történt jogszabálysértést, az ítélet megalapozatlanságát. Az az indoklási kötelezettségének nem téve eleget megsértve a rá vonatkozó előírásokat, nem biztosította a Pp. -ben és az alaptörvényben biztosított jogaimat, azok mellőzésével a fellebbezésemben előadottak figyelembe vétele nélkül hozott elutasító végzést, mely által sérültek a panaszomban előadott és kifejtett jogaim.

1.3. Az ítélet Alaptörvényben biztosított jogomat az indítványom II. részében kifejtettek szerint azáltal sérti, mert mind az első, mind a másodfokú bíróság Alaptörvénybe ütköző eljárása, jogszabálysértése peresztesémet idézte elő. Álláspontom szerint a panasszal támadott első és

másodfokú ítélet az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, a XXIV. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében lefektetett jogaimat sérti, ezért azok Alaptörvény ellenesek.

1.4. Jogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem.

1.5. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. A támadott jogerős ítéletet 2016.08.08 -án kézbesítették számomra, tehát az alkotmányjogi panaszom előterjesztésére a törvényi határidőn belül kerül sor **(határidő lejárt 2016.10.07.)**

1.6. Az Abtv. 29. § -a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Álláspontom szerint e követelménynek alkotmányjogi panaszom megfelel. Az alábbiakban kifejtett érvelésem szerint ugyanis a meghivatkozott jogaim sérelmét a Pécsi Törvényszék Alaptörvénynek nem megfelelő eljárása/döntése okozta. Ha az Alkotmánybíróság panaszomnak helyt ad, az ítéletet megsemmisítő döntésével reparálja alapjogsérelmemet, és helyreállítja az alapjogok által garantált alkotmányos jogállapotot.

II.

A felperes ellen aki önkormányzati képviselő, magánvádas eljárást kezdeményeztem 2012 szeptemberében, mert az előtte 2012.08.20 -án egy nyilvános rendezvényen tetteg inzulált, hátulról a vállamnál megragadva, abba belemarva hátra húzott, majd később a felkaromba mart. **Tettét rendőrségi videó felvétel, illetve az én felvételemen láthatók, hallhatók bizonyították. Mindezen bizonyítékok, tények adatok ellenére a rendőrség a helyszínen nem lépett fel velem szemben, és feljelentésem okán sem állapítottak meg velem szemben közvédas bűncselekményt. Feljelentésemet áttették a bíróságra magánvádas eljárásra, könnyű testi sértés megállapítására.**

Az eljáró bíróságok sem első fokon, sem másodfokon nem állapítottak meg semmilyen jogellenes magatartást a vádlott részéről. Ezen magatartások megalapozzák a bűncselekmény elkövetését részükről. Kétségem sincs afelől, hogy a felperes egyértelmű jogellenes cselekménye azért nem került szankcionálásra, mert az politikai közszereplő, önkormányzati képviselő.

Sőt ügyvédje útján polgári peres eljárást kezdeményezett ellenem, hogy a magánvádas eljárásban felmerült ügyvédi költségének megfizetésére. Melynek mind első fokon, mind másod fokon a bíróságok helyt adtak. Szép ez a jogállam.

Csatoltam a felperes keresetét.

Én magam nem találkoztam a büntető perben a megbízási szerződéssel így fennáll, hogy azt utólagosan állították ki, ráírva arra bármekkora összeget.

Ezen tényekre az I. fokon eljáró bíróság figyelmét felhívtam, de a bíróság ezt figyelmen kívül hagyta, az alperesnek az eljárásban semmilyen módon nem kellett igazolnia/bizonyítania, hogy a szerződés valós idejű.

Az alperes keresetének alapja az volt, hogy én alaptalanul tettem feljelentést, hiszen a vádlott bűnösségét nem állapították meg a büntető ügyekben, ezért a jogellenes magatartás megállapítható részemről, így kártérítési felelősségem megáll.

Az eljárásban kértem, hogy a bíróság vizsgálja meg, hogy megalapozott volt e feljelentésem, azt alappal tettem e, valós tények alapján tettem e őket, illetve az abban született ítéletek

megalapozottak e, hogy valóban fennáll e részemről esetleg jogellenesség, rosszhiszeműség. A bíróság figyelmét felhívtam azon tényre is, hogy a büntető eljárásban a bizonyítékokat kirívóan tényellenesen értékelték, a felperes garázda cselekményét megvalósította, mind az első fokon, mind a másodfokon eljáró bírók részéről felmerül, hogy bűncselekmény elkövetésével akadályozták meg a felperes elmarasztalását.

A bíróság ezt elvetette és **csak azt vette figyelembe**, hogy milyen Be. törvényben szereplő paragrafus alapján zárták le az ügyet. A bíróság a fentieket figyelmen kívül hagyva, arra való hivatkozással állapította meg a jogellenes, felróható magatartást részemről, hogy mivel a felperes ellen feljelentésem okán folyt büntető eljárást a Be. 6. § (3) bekezdés a) és b) pontjára figyelemmel szüntették meg a kárigényt megalapozott, akkor jártam volna el helyesen, ha a feljelentést ismeretlen tettes ellen teszem, és mert nem így tettem meg a feljelentésem az „*túlment a feljelentés keretein*”, „*ezáltal vált jogellenessé, ezzel okozati összefüggésbe a felperest kár érte*”, és a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kártérítés megfizetésére vagyok köteles.

Az ilyen módon megszületett és ilyen megállapítást tartalmazó ítélet ellen fellebbezéssel éltem **(csatoltam)**.

Fellebbezésemben a másodfokú bíróság tudomására hoztam a már előadottakat, hangsúlyosan kiemelve azt, hogy: „*Az eljárás alapjául szolgáló magánvádas ügy irataiból és az abban szereplő videó felvételtől, illetve az abból készített képkockákból kiderül, hogy jelen per felperese a feljelentésben állítottakat - minimum tetteges becsületsértést elkövette -, és bizonyítja azt is, hogy a magánvádas eljárásban mind az első, mind a másodfokon eljáró bíróság tény és iratellenes ítéletet hozott.*”

Fellebbezésemben a másodfokú bíróság tudomására hoztam az is, hogy az első fokú eljárásban elmarad a bizonyítás, a bíróság a büntető eljárás iratanyagának tartalmát, illetve a büntető eljárás bizonyítékait nem értékelte, nem tekintette meg a videó felvételt, feljelentésemre nézve. Előadtam, hogy véleményem szerint **eljárásjogilag ezt a bíróságnak kötelessége lett volna megtenni**, hiszen a bíróságot más bíróság döntése nem kötötte. Hiszen a Pp. 4.§-a a következőt mondja ki: „*A bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti.*” illetve (2) bekezdése szerint „*Ha jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következménye felől polgári perben kell határozni, a bíróság a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt.*”

Fellebbezésemben előadtam azt is, hogy első fokú ítélet indoklásában felhozott BH2002.223 számú eseti döntés is az ellenkezőjét igazolja annak, mint ami az ítéletben megállapított. Ezen eseti döntés épp azt mondja ki jelen perre vetítve, hogy **személyiségvédelmi és kártérítő igény cselekményem miatt** (mert feljelentést tettem/nem állapították meg a feljelentet felelősségét) **nem igényelhető**. Ezen eseti döntés útmutatása alapján az ítélet 4. oldalán 1-4 bekezdéseiben található teljesen értelmetlenek, és helytelen megállapítást/indoklást tartalmaznak.

Fellebbezésemben azt is előadtam, hogy magánvádas feljelentést névvel és címmel megjelölni kell megtenni, hivatkozva és idézve is a 17/2012. számú büntető elvi határozatból, ezen okból is a jogellenesség részemről kizárt, és az első fokú ítélet megállapítása/indoklása erre tekintettel is téves.

A másodfokú bíróság a fellebbezésemben **előadott tények, adatok ellenére, azokat figyelmen kívül hagyva**, azok **igen jelentős részére nem is reagálva** azt a megdöbbenő (sablon szöveget) megállapítást tette, hogy „*Az első fokú bíróság ítéletében a tényállást helyesen állapította meg, azt*

a másodfokú bíróság az ítélezése alapjául elfogadta. Helyes jogszabályokat is hívott fel az első fokú bíróság és abból helyes jogi következtetést is vont le, ítéleti döntése érdemben is helyes és megalapozott, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján, helytálló indokaira tekintettel helybenhagyta.”

Indoklásából teljesen kihagyta a fellebbezésemben meghivatkozott BH2002.223 számú eseti döntés, illetve a 17/2012. számú büntető elvi határozat egyértelmű jogi útmutatását (annak megcáfolását), holott ezek tartalmi jogellenessé tették az első fokú ítélet megállapítását, indoklását. Ezen másodfokú bírósági tisztességtelen, önkényes eljárás, a bizonyítékok/tények/adatok megválogatása, súlyosan befolyásolta ügyem eredményét. Ha egy bírósági eljárásban tetten érhetően tisztességtelenül járnak el, akkor az ítélet sem lehet tisztességes, igazságos!

A másodfokú bíróság lényegében egyetlen egy érvekre reagált, arra, hogy véleményem szerint a Pp. 4.§-ban írtak szerint, a bíróságnak lehetősége, kötelessége lett volna a büntetőper iratanyagának, az abban lévő bizonyítékok tartalmának teljes körű vizsgálata és értékelése (mely nem történt meg), és ez alapján kellett volna megállapítást hoznia (nem a büntetőper ítéletében szereplő megszüntető ok alapján). Hogy a bizonyítékok alapján felmerül e jogellenes magatartás a felperes részéről, akár olyan amit a büntető bíróságok nem is értékelték, vagy nem értékelték annak, de melyek megalapozták, jogossá tették részemről a feljelentés megtételét.

A másodfokú bíróság indoklásában teljesen félreértelmezte, és félremagyarázta ezen fellebbezésben előadott érveimet, erre azt választ, indoklást adta lerövidítve, hogy „*a polgári eljárás nem lehet színtere a büntető ítélet felülbírálatának, revíziójának*”, és én lényegében ezt akartam elérni, de erre nem volt mód az eljárásban.

Ez nem felel meg a valóságnak! A már előadott sérelmezett bírósági magatartás, tisztességtelenség okán megalapozott, hogy e fellebbezési érveimet is szándékosan magyarázták félre. Egy bizonyos, hogy ezen szándékos, vagy vétlen tévedés ahhoz vezetett, hogy ezen érveim sem lett tisztességesen elbírálva!

A Pp. 4.§-a a következőt mondja ki: *“A bíróságot határozatának meghozatalában más hatóság döntése vagy a fegyelmi határozat, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti.”* illetve (2) bekezdése szerint *“Ha jogerősen elbírált bűncselekmény vagyoni jogi következménye felől polgári perben kell határozni, a bíróság a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt bűncselekményt.”* Ez utóbbi csak annyiban köti meg a polgári bíró kezét egy peres eljárásban, hogy az nem mondhatja ki, hogy az alperes nem követett el bűncselekményt. Ez az egyértelmű állítás azonban több irányba mutat, ugyanis ha a Pp. ezt a kötöttséget irányozza elő, akkor feltételeznünk/megvalósulnia kell, hogy a polgári per bírósága a korábbi büntető ügy tényállását alapos vizsgálatnak vetheti/kell, hogy annak vesse alá, hisz ha ezt nem tenné/tehetné meg, akkor teljesen felesleges lenne megmondani a bíróságnak, hogy nem állapíthatja meg az “ártatlanságot”. A polgári bíróságnak a Pp. 4. § -a alapján tehát ugyan nem feladata annak kinyilvánítása, hogy az általa felvett tényállás alapján nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése, de a kötöttség nem tiltja meg a bíróságnak, hogy a tényállást “ízekre szedje”. Mindez azt implikálja, hogy a büntető ítélet **“indokolása a polgári perben eljáró bíróságot nem köü. A bíróság az általa lefolytatott bizonyítási eljárás és valamennyi bizonyíték együttes és alapos mérlegelésével a büntető ítélettől eltérő tényállást állapíthat meg. Ebből következően a jogerős büntető ítélettől eltérően ítéheti meg a kár és a felróható, jogellenes magatartás közötti okozati összefüggés fennállását, szabadon állapíthatja meg a kártérítési felelősség mértékét (egyetemlegesség, vagy felróható közrehatás arányában), a kár összegét, a kártérítés módját, annak esedékességét és a teljesítési határidőt.”** Ez jelentheti azt is, hogy a felmentő ítélet után más alapon, tehát nem a bűncselekménnyel összefüggésben előterjesztett igénynek a polgári bíróság helyt ad, míg azt is jelentheti, hogy az elítélttel szemben polgári úton a bűncselekménnyel összefüggésben előterjesztett keresetnek a bíróság nem ad helyt. **Mindez az „ízekre szedést” bár kértem az eljárásban teljességgel elmaradt, mely súlyosan sértette a**

sikeres védekezéshez, bizonyításhoz való jogomat, jogos érdekemet, alaptörvényben biztosított tisztességes tárgyaláshoz, eljáráshoz való jogomat.

Továbbá a fentiek értelmében tényellenes azon indoklás is az ítéletben, hogy (2. oldal 3.bekezdés): „...továbbá az alperes magát kimenteni nem tudta annak bizonyításával, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.”

Én kimentettem magam. De ezt a bíróság figyelmen kívül hagyta, illetve jogszabálysértően nem folytatott le bizonyítást. Én az első fokú eljárásban kértem, hogy a bíróság folytasson le bizonyítási eljárást abban, hogy alappal tettem e feljelentést illetve, hogy a feljelentésem tárgyában megalapozott ítéletek születtek e, hogy valóban fennáll e jogellenes magatartás részemről a feljelentés megtétele okán, de ezt az első fokú eljárásban elmaradt, a bíróság elutasította és a kártérítés megítélését ahhoz kötötte, hogy büntető ügyben a vádlottat az alperest felmentették e. Tehát a perben a bíróság a büntető ügyben tett feljelentésem tartalmát az ahhoz kapcsolt bizonyítékaimat, érveimet nem vizsgálta, **NEM ÉRTÉKELTE**, csak azt, hogy milyen eredménnyel zárult a büntetőper, felmentették e a vádlottat, vagy nem. **Az első fokú ítéletben semmilyen ismertetés nem szerepel, hogy feljelentésem mit tartalmazott, miért tettem a feljelentést, voltak e bizonyítékaim, milyen érveim voltak stb., illetve az ügyben eljáró bíróságok azokat hogyan értékelték, milyen indoklást tettek azokra nézve.** Ezen sérelmemet a fellebbezésem szintén tartalmazta, de arra az volt a megállapítást röviden összefoglalva – végre egyik érvekre legalább bíróság reagált –, hogy „további bizonyítás lefolytatásának nem volt helye”. Tehát a másodfokú bíróság megállapítása önmagával is ellentmondásban van, hiszen egyrészt azt állítja egyébként valótlanul, hogy „... az alperes magát kimenteni nem tudta annak bizonyításával, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható”, míg maga állítja, hogy „további bizonyítás lefolytatásának nem volt helye” arra való hivatkozással, hogy „a polgári peres eljárás nem lehet színtere a büntető ítélet felülbírálatának”, melyet én nem is akartam csak azt, hogy mennyire volt megalapozott a feljelentésem a bizonyítékok, érveim fényében, illetve mennyire megalapozottan értékelt, illetve mennyire megalapozott döntést hozott azokra nézve a büntető bíróság.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságtól **az előadottak okán** állapítsa meg, hogy a peres ügyemben lefolytatott **bírósági eljárás** és az abban **született első és másodfokú ítéletek** az egységes Legfelsőbb Bírósági/Kúriai határozatokkal, egyebekben a P.p -ben, a Be. -ben és a 26/2003. (VII. 1.) IM-BM-PM együttes rendeletben írt törvényi rendelkezésekkel szemben áll, azok az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében lefektetett jogaimat is sértik és semmisítse meg a jogerős ítéletet.

Jogi indoklás

„Az alkotmányjogi panasz az Alkotmányban szabályozott **alapvető jogok védelmének eszköze**, amely alapvető jogok rendeltetése az, hogy az államhatalommal szemben alkotmányos **garanciákat teremtsenek az állampolgár, az egyén vagy egy közösség jogainak védelmére, cselekvési autonómiájának biztosítására.**” 65/1992. (XII. 17.) AB határozat

Az igazságos és törvényes bírósági döntés érdekében garantálja az Alaptörvény az alkotmányos jogot a jogorvoslathoz [9/1992.(I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59., 65.] a jogot vagy jogos érdeket sértő hatósági, bírósági döntéssel szemben.

Pp. 206. § (1) szerint a „ A bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.” **A bíróságoknak tehát biztosítaniuk kell az ügyfél részére, hogy az eljárási jogait érvényre tudja juttatni az eljárás**

során. A bíróságok **kötelezettsége**, hogy az eljárásuk során az ügyfelek a bizonyítékaikat elő tudják terjeszteni és gyakorolhassák azon jogaikat, amelyek lehetővé teszik, hogy **pártatlan és a jogszabályoknak megfelelő szakszerű döntés** szülessen az ügyükben. Amennyiben a bíróság a fenti jogokat nem biztosítja az ügyfél számára, akkor **ezzel megsérti annak a tisztességes eljáráshoz való jogát**, megsérti a Pp. 206. §-ban foglalt mérlegelési és jogértelmezési szabályokat (**önkéntesen mérlegel vagy értelmez jogot**), **ez pedig az ügyfélnek a tisztességes, eljáráshoz való alkotmányos jogát sérti. Ha a bíróság önkényesen mérlegel, vagy értelmez jogot, ugyanúgy nem biztosítja az ügyfél számára a bírósághoz való fordulás alkotmányos jogát sem, mivel jogellenesen nem vesz figyelembe való tényeket, vagy jogellenesen értelmez jogszabályokat.** Az önkényes mérlegelés és jogértelmezés esetén a bíróság kizárja annak lehetőségét, hogy az ügyfél az alanyi jogainak érvényesítése érdekében hatékonyan fordulhasson a bírósághoz illetve, hogy a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést! A fentiekre és a panaszomban sérelmezettekre figyelemmel véleményem szerint megállapítható, hogy a kirívóan önkényes mérlegelés és jogértelmezés sértette a tisztességes eljáráshoz való jogomat, a másodfokú bíróság eljárásával az alapjog érvényesítésére szolgáló hatékony bírói jogvédelem biztosítását kizárta számomra.

Az Alkotmánybíróság a már több eseti döntésében hangsúlyozta, hogy nem kívánja elvégezni a bizonyítékok újbóli (jogi értelemben vett) mérlegelését; ez a hatóságok és a rendes bíróságok feladata (lenne). Önmagában az a tény, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékokat a bíróságok az indítványozótól eltérő módon értékelték, azokból nem az indítványozó által helyesnek vélt következtetést vonták le, s ezért ő pervesztes lett, még nem teszi az eljárást tisztességtelenné. De véleményem szerint **az már igen, ha az ügy eldöntése szempontjából, hogy megalapozott, tényszerű és igazságos döntés szülessen, lényeges bizonyítékokat nem értékelnek, azokra még felhívásra sem reagálnak.** „A tisztességes eljárás olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni.” [6/1998. (III.11.) AB határozat, 14/2004. (V.7.) Ab határozat] Az Alaptörvényből fakadó funkcióját az Alkotmánybíróság véleményem szerint akkor tölti be ügyemben, ha rámutat: olyan, az ügy eldöntése szempontjából **releváns tényezőket hagyott figyelmen kívül a bíróság, amely tény önmagában a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét okozta. A 7/2013. (III. 1.) AB határozatban az Alkotmánybíróság úgy foglalt állást, hogy a tisztességes eljáráshoz való jogból a bíróságnak az a kötelezettsége fakad, hogy a feleknek „az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapoossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon”.** Véleményem szerint a panaszomban előadottak szerint egyértelműen megállapítható az, hogy a bíróságok e kötelezettségüknek ügyemben kirívóan nem tettek eleget, megsértve ezzel a tisztességes eljáráshoz való jogomat. A másodfokú ítélet indoklási részének kirívó hiányossága a tisztességes eljáráshoz való jogon túl a megfelelő indokláshoz való jogot is sértette.

Másrészt nem volt és nincs is olyan hatályos törvény mely lehetőséget adott volna a bíróságnak arra, hogy cselekményem tárgyában (mert feljelentéssel éltem) jogellenes magatartást, így kártérítési felelősséget állapítsanak meg részemről:

Ptk 339 §. (1) Aki másnak **jogellenesen** kárt okoz, köteles azt megtéríteni. **Mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható.**

A büntető feljelentés önmagában nem jogellenes és nem valósítja meg a személyiség jog megsértését, ha nem tartalmaz indokolatlanul sértő, lejártó kijelentéseket, valótlan tényállítást. Nem alapozza meg a feljelentő kártérítési felelősségét az sem, ha azt a személyt akit a feljelentő – az ügy körülményei alapján – a bűncselekmény elkövetésével gyanúsított, a büntető eljárás során felmentik. (BH.2009.214)

A büntető eljárásról szóló törvény szerint bűncselekmény miatt bárki tehet feljelentést, azaz jogosult a büntető eljárás megindítása céljából közölni a hatósággal a büntetőjogi igény tárgyában

szerzett ismereteit. Ennek a közlésnek a feljelentés természetéből adódóan ki kell terjednie bűncselekmény tényállási elemeinek, az elkövetés körülményeinek közlésére is, **emiat az onban nem lehet a feljelentés megtételét jogellenes magatartásnak tekinteni.**

A büntető feljelentés megtétele önmagában nem alapoz meg személyiségvédelmet annak javára, aki terheltként a büntető eljárás alanyává válik, **az ugyanis csak a feljelentés alapján megindult eljárás keretében dönthető el, hogy helye van-e a nyomozás, eljárás elrendelésének, a vádemelésnek, a vádlott bűnössé nyilvánításának.** Már a nyomozás, eljárás elrendelésére sem kerülhet sor akkor, ha a feljelentés nem bűncselekmény, vagy bűncselekmény gyanúja hiányzik, például amiatt mert kétségesek, aggályosak a feljelentésben tett állítások.

A bírói gyakorlat egységes abban, hogy büntető feljelentést megtétele önmagában nem valószínűsíti meg a személyiség jog sérelmét, és még akkor sem szolgál kártérítési felelősség alapjául, ha a feljelentő egy konkrét személyt gyanúsított bűncselekmény elkövetésével, a büntetőeljárás pedig nem vezetett a megnevezett személy bűnösségének megállapításához.

Más a helyzet akkor, ha feljelentés indoklása sértő, lejárató, rágalmozó, hitelrontó kijelentéseket, valótlán tényállításokat tartalmazott, valóságot hamis színben tüntette fel, az ésszerű gondolkodásnak nem megfelelő, önkényes, valótlán értékítéletet fogalmaz meg. Az ilyen tartalmú feljelentés alapot adhat a személyhez fűződő jogsérelem kimondására

(BH2004. 357, BDT2006. 1429., BDT2006. 1376.) Ugyanez vonatkozik egyébként a peres eljárás során tett nyilatkozatokra is. Hasonlóan foglalt állást a bíróság a BH2002. 223 eseti döntés indoklásában is, amikor kimondta, hogy önmagában az a tény, hogy az alperes a felperest bűncselekmény elkövetésével gyanúsította és ellene feljelentést tett, személyiségvédelmi igényt nem alapoz meg, és kártérítő felelősség alapjául attól függetlenül nem szolgálhat, hogy a büntető eljárás nem vezetett a felperes bűnösségének megállapításához.

„... Magánvádas eljárásban nem a magánindítvány, hanem a feljelentés a vád, amelynek tartalmaznia kell a magánindítványt. A vád ezzel felel meg a törvényes vád követelményeinek. Ha ismeretlen kilétű a feljelentett, fogalmilag nincs magánindítvány, következésképpen a magánvád nem törvényes [Be. 497. § (1) bek.; Be. 2. § (2) bek.].

... ismeretlen kilétű személlyel szemben emelt (benyújtott) vád nem törvényes, nem joghatályos, alkalmatlan arra, hogy bíróság eljárásának alapját képezze.

A magánindítvány hiánya szintén a büntetőjogi felelősségre vonás anyagi jogi akadály, a Btk. 22. § h) pontja alapján büntethetőséget kizáró ok, azonban nem a bűncselekmény létrejöttét, hanem a büntető eljárás megindítását vagy folytatását zárja ki.

Magánvádas eljárásban valójában nem a magánindítvány, hanem az a feljelentés a vád [Be. 497. § (1) bekezdés], ami tartalmazza a magánindítványt [Btk. 31. §, Be. 173. §] és egyben eleget tesz a törvényes vád követelményének [Be. 2. § (2) bekezdés].

A magánindítványnak azonban - amint a törvényes vádnak, s ekként a magánvádnak - szintén feltétlen eleme a terhelt személyének egyértelmű (beazonosítható) megnevezése. A magánindítvány előterjesztése ugyanis kifejezetten az elkövető kilétének ismeretéhez, kilétéről való tudomásszerzéshez kötött [Be. 173. § (3) bekezdés].

Ehhez képest ismeretlen kilétű személy vonatkozásában fogalmilag nincs magánindítvány, ami egyben azt jelenti, hogy a magánvád nem törvényes, a vád elbírálásának alapját nem képezheti.”

17/2012. számú büntető elvi határozat

Az 1998. évi XIX. törvényben mely a büntető eljárásról szól, abban egyetlen paragrafus található csak arról, hogy a vádlott felmentése esetén annak kiadásait megtéríteni kell: 339. § (3) Ha a vádat az ügyész képviselte, és a bíróság a vádlottat felmenti, vagy az eljárást az ügyész vádelejtése miatt megszünteti, az állam a határozat jogerőre emelkedésétől számított harminc napon belül - a külön jogszabályban meghatározott mértékben - megtéríti a vádlott költségét, továbbá védőjének az eljárás során nem előlegezett díját és költségét. Tehát csak abban az esetben ha a vádat az ügyész képviselte, és csak abban az esetben ha a felmentet személy **30 napon belül** előadja költségeit.

Ezen törvényben a magánvádas büntető eljárás költségének viseléséről az 514. § -ban található útmutatás. Ezen törvényi helyen a jogalkotó semmilyen kötelezettséget nem rótt a magánvádlóra a vádlott felmentése esetén annak kiadásainak viseléséről.

A jogalkotó a 26/2003. (VII. 1.) IM-BM-PM együttes rendeletben, *a terhelt és a védő készkiadása, illetőleg a védő díja állam általi megtérítésének szabályairól, valamint a büntetőeljárásban részt vevő személyek és képviselőik költségéről és díjáról* szólóban, sem található olyan törvényi hely, mely a magánvádlót a vádlott felmentése esetén annak kiadásainak viselésére kötelezné! Ezen törvényi helyek, ezen jogalkotói magatartás is jogszabálysértővé és tisztességtelenné teszi a peres ügyekben született ítéleteket.

Az Alkotmánybíróság több határozatában rámutatott, hogy a jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerint *Magyarország független, demokratikus jogállam.* A 11/1992. (III. 5.) AB határozatban az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy „[a] jogbiztonság megköveteli a jogszabályok olyan világos és egyértelmű fogalmazását, hogy **mindenki, akit érint, tisztában lehessen a jogi helyzettel, ahhoz igazíthassa döntését és magatartását, s számolni tudjon a jogkövetkezményekkel.** Ideértendő az is, hogy ki lehessen számítani a jogszabály szerint eljáró más jogalanyok és állami szervek magatartását.”

Véleményem szerint az előadottak okán a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jogom azáltal is sérült összefüggésben a jogbiztonsággal, hogy a bíróságok ítéleteikben szembe mentek a törvényi előírásokkal: nincs olyan törvényi hely, mely döntésüket megalapozná.

Az indokolás ezen tényei miatt véleményem szerint megállapítható, hogy a bíróságok nem teljesítették az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes eljárás követelményét, illetve az abból fakadó indokolási kötelezettségüket, mégpedig oly módon, hogy az érdemben kihatott a döntéseik kimenetelére is. Ha ugyanis a fent megjelölt körülményeket, tényeket értékelték volna az eljáró bíróságok, úgy az ítéletük kimenetele érdemben bizonyosan változhatott/változott volna. Ezért a Pécsi Törvényszék **2.Pf.20.146/2016/5** számú panaszolt ítéletének megsemmisítésének van helye, melyet kérek a Tisztelt Alkotmánybíróságtól.

Tisztelettel

Mohács, 2016.10.06

Mellékletek:

- Feljelentésem
- I. fokú bíróság ítélete a büntető ügyben
- Fellebbezésem a büntető ügyben
- II. fokú bíróság ítélete a büntető ügyben
- Felperesi kereset
- I. fokú ítélet
- Fellebbezésem
- II. fokú ítélet
- Jogi nyilatkozat